

گفتگو

(پنجابی غزلاں)

گور نام شر ن گیل

گفتگو

(غزلاں)

خالی

گفتگو 2

گفتگو

گورنام گل

اُلتھا:

محمد آصف رضا

ماں بولی ریسرچ سینٹر، لاہور

Guftgu (Ghazals)

By:

Gurnam Gill

V & P O Dhani Pind

Jalandhar – 144 633

Phone: 08968608312

UK address:

70 Wadeville Avenue

Chadwell Heath, Essex.U K.

RM6 6EU

Phone: 0044 77922 55307

email: gurnamgill@hotmail.com

Transliteration by
Muhammad Asif Raza

copyright © Punjabi sath
Shahmukhi 2014 1st Edition

Price:

Available at:

Maan Boli Research Center

Jamshed Plaza, Office No15, Plot 100
Main Ferozepur Road, Icchra, Lahore

Sanjh Publication

Book Street, 46/2 Maznag Road, Lahore

چڑھاوا
مایوسی دے عالم بیج دسدی
آس دی کرن دے ناں!

لیکھک دیاں ہور کتاباں
عکس اتے آئینہ (غزل سنگریہ) 2011
چپ دا انوواد (کاو / غزل سنگریہ)
کستوریاں دے جنگل وچ (غزلاں)
ساگر وچ ریگستان (غزلاں)
سپنا تے شہنائی (غزلاں)
سوے توں سرب تک (کاو)
کہانی سنگریہ:

سورج دو چھوڑا
اداس پلاں دی داستاں
خلاء وچ لنگدے سپنے
کچ دیاں قبراں
مجھے الم ہے (ہندی)
گھراں توں مکاناں تک
میں اکلا نہیں (چھین واولی)

ناول:

تے ہوارک گئی
ادھی صدی
ہنلا A چھ نثرے (انگریزی انوواد سکیرت انند)
سہ سناپانا:

پنڈالی کیہ چرچت کہانیاں
برطانوی غزلاں
لیکھ / ہنندھ: قدرت سرب اکاز / گرساکھی جوت پرگٹ ہوئی

(قلم دی کاغذ نال)

کئی وار میں اپنی قلم نوں کاغذ نال اس طرحاں گل بات کر دیاں ویکھد اہاں
جو یں کوئی اپنے جگری یار دے موڈھے لگ کے اپنے جذبیاں دا اظہار کر رہیا ہو وے

نظر نوں کس طرحاں پڑھنا جیہناں نوں جانکاری ہے
دلاں نوں سمجھنے دی وی اوہناں نوں جانکاری ہے

کہاون خود نوں چا تر پر اساں نوں سمجھدے مورکھ
اسیں کیہ ہاں تے اوہ کیہ نے؟ اساں نوں جانکاری ہے

گزرنا رات ویلے وی کدے ممکن نہیں ہونا
اوہناں سارے دراں دی پاساں نوں جانکاری ہے

اوہ بیٹھے سائمنے لیکن چلاؤندے تیر نے گجھے
اوہ کیہ نے سوچدے ساڈے دلاں نوں جانکاری ہے

نہیں لگنا پتہ اس شہر وچ گوڑھا ہنیرا ہے
بھلیکھا ہے مگر اس آسماں نوں جانکاری ہے

کھلاری چوگ سی جاں ورتیا ہتھیار کوئی ہو؟
پرندہ کس طرحاں مریا؟ تہانوں جانکاری ہے

دلاں وچ تھرتھراہٹ سی لہو وچ سرسراہٹ سی
اوہ بوسے لرزدے سی کیوں؟ لبان نوں جانکاری ہے

جدوں رکھاں چوں لنگھے تاں پتہ لگدا ہوا وی ہے
 نہیں دسدا نظر نوں اس طرحاں لیکن خدا وی ہے

محبت ہے منورتھ زندگی دا ایس وچ بھائیں
 وصل ورگا مزہ وی ہے ہجر ورگی سزا وی ہے

ستاؤندی یاد گھر دی ہے بڑی پردیس وچ لیکن
 جدوں وسدا نواں گھر تاں پرانا غرقدا وی ہے

نہ دیوو دوش مینوں میں کوئی ٹونا نہیں کیتا
 نہیں مجبور کیتا اوس دی اپنی رجا وی ہے

چلو دل وکھرا میرا اتے ہے سوچ وی وکھری
بھلا ایہہ منگدا سبھ دا اتے کردا دعا وی ہے

جدوں سوچاں کہ تاڑی دو ہتھیاں دے نال ہی وجدی
تاں جاپے اس طرحاں مینوں جوں اوہ باوفا وی ہے!

کدے وی خامیاں تے پاونا پردہ نہیں یارو
 مکھوٹے پہن کے وی اس طرحاں سردا نہیں یارو

اسارو سوچ نوں ہر دم خیالاں وچ ہے رکھنا
 نکاری سوچ دا پلہ کدے پھڑنا نہیں یارو

مجت دھرم ہے میرا پیاری زندگی لیکن
 قضا توں ہر سہے ہر حال وچ ڈرنا نہیں یارو

بڑا سی مان اسدی دوستی اپر مگر پھر وی
 گلہ اس نال ہرگز میں کدے کرنا نہیں یارو

رہاں میں گتنگو کردا سرہانے بیٹھ سوچاں دے
لہو وچ ڈوب کے قلماں کدے لکھدا نہیں یارو!

بھلیکھا دھرت پاؤندی ہے نہیں چھپدا کدے سورج
نہیں چھدا کدے جیہڑا کدے ڈھلدا نہیں یارو

ایہہ جنگل کھا لیا ہے کوٹھیاں نے پھیر وی دیکھو
وچارا روس کوئی شہر تے کردا نہیں یارو

مستیاں مدہوشیاں تے جاں مٹانے ہور سی
بیت چکے وقت دے اوہ بادہ خانے ہور سی

داستاں گزرے دناں دی چیتیاں وچ قید ہے
کی کراں گے یاد کر کے اوہ زمانے ہور سی

ہر سہ تے سوچ دی ہے اپنی ہندی عمر
کہہ سکے نہ چاہندیاں وی اوہ پھسانے ہور سی

کوٹھیاں کاراں تے رہنی بہنی وی ہن وکھری
کھش نصیبی سادگی دے اوہ خزانے ہور سی

وک رہے ہن آدمی وی دوستی دے نام تے
لرزدے سہرن بھرے سوخم یرانے ہور سی

کیتا ہیرا پھیریاں بدنام بھوئیں عشق نوں
پر پرانے وقت دے آنے بہانے ہور سی

روشنی تکھی مگر ستکار کوئی کیوں کرے؟
اج نالوں اس سے دے بتجانے ہور سی

کسے میں ساز دی جیوں تارتے انگل دھری ہووے
چھہائے ہونٹھ تال لگا جویں اوہ بنسری ہووے!

نظر خاموش ہے پر پھیر وی کجھ آکھدی جاپے
کدے ہاں سوچدا شاید ایہہ اسدی سہمتی ہووے!

بدلدا وکسدا جیون اگر بھاؤندا نہیں اس نول
تال ظاہر ہے کہ اسدی سوچ اندر ہی کمی ہووے

ہمیشہ ہی نبھائی دوستی سورج نے دھرتی نال
ہے ممکن ایہہ کہ دشمن وانگ وی ثابت کدی ہووے

نویں گھر دی ودھائی دے رہے لوکی مگر اوہ تاں
جویں اس گھر چ وی محسوسدا اک بے گھری ہووے!

بڑا مجبور ہو کے چھڈیا گھر جھور نہ ہن پر
کہ اس بنواس وچ ہی شاید تیری بہتری ہووے

پتہ سانوں نہی سی اس طرحاں ہمت دی طاقت دا
کہ ساڈے واسطے ثابت کدے چاراگری ہووے

کیوں سوچاں کہ بدلے آدمی اوہ مانتا اپنی؟
نظر اسدی چ شاید دھارنا ایہہ قدرتی ہووے!

ہتھیلی اس دے من دی رنگنی سوہی حنا وانگوں س
جدوں ملیا ملانگا مہکدی ہوئی فضا وانگوں س

خوشی دے نال غم وی ہے چلو ایوں مننا پینا
کدے پر سمجھنا نہ زندگی نوں اک سزا وانگوں س

بھلا جو آکھدے سبھ دا اصل وچ لوڑدے اپنا
اسیساں وی کدے دیون تاں دندے بد دعا وانگوں س

لکیراں وانگ یاداں چوں مٹا دے حادثے سارے
مجت نوں وسا کے دل پچ اچا ہو خدا وانگوں س

کوئی کہندا رہے کجھ وی سناں گا اپنے دل دی
معصوماں نال میرا رابطہ ہے پاساں وانگوں س

کدے کوئی لکو رکھیا نہیں مجبور ہاں پر ہن
دساںگا میں نہیں تینوں کدے وی ہنچھوآں وانگوں س!

ہے میری وکھری فطرت بدلنا سوچ نہ مینوں
نہیں میں پیش آسکداں کدے تیری رضا وانگوں س

بدل دی سوچ ہی رہندی میں بندہ عام ہاں یارو
چلو اپنا وی چنگا بد نہیں بدنام ہاں یارو

کسے دے ہوٹھاں دی چرچہ کسے دے من بچ ہاں وسدا
بھلائے جو نہیں بھلدا میں ایسا نام ہاں یارو

جو میرے کول بہندے نے تے سنگت ماندے میری
محبت دا اوہناں دے واسطے میں جام ہاں یارو

اوہ میرے پنڈ دے واسی مگر انجان میرے توں
اوہناں دے واسطے میں جس طرحاں گم نام ہاں یارو!

بڑے پرکھے پچھانے لوک دنیاں وی بڑی دیکھی
مگر خود نوں پچھانن توں اچے ناکام ہاں یارو

بیگانے گھر چ آکے اپنا گھر یاد آؤندا ہے
اداسی سہ نہیں ہندی بڑا اپرام ہاں یارو

کدے وی ہر کسے دے خواب جاں عادت نہیں ملدی
کسے دے نال ساڈی اس لئی حسرت نہیں ملدی

نظارے قدرتی جس سکھش تے جادو نہیں کردے
اجیہے آدمی نوں آن کے قدرت نہیں ملدی!

بنے اوہ ہور مٹی دے اسیں ہاں ہور مٹی دے
اوہناں دے نال ساڈی سوچ تے فطرت نہیں ملدی

نہیں محسوس کر سکدا کسے دے درد نوں جیہڑا
مجت کرن دی اس نوں کدے موہلت نہیں ملدی

ہمیشہ سوچدا رہنداں ہاں ہر پل اپنے بارے
کسے چوں عیب بھالن دی کدے فرصت نہیں ملدی

گھٹا وی جے کدی چھاوے تاں بن بر سے گزر جاوے!
 سراپی دھرت ہے کھیڑا چمن تے کس طرحاں آوے؟

سویرے چوگ جد پاوے تا پنچھی دور اڑ جاوے
 پرندہ تیر توں ڈردا کویں اس چوگ نوں کھاوے؟

مٹا دتے جدوں دے حرف جی آیاں نوں بوہے توں
 اوہناں نوں ملن دے لئی دل بھلا دسو کویں چاھوے!

بگانی آس تے چڑھدا نہیں کارج سرے کوئی
 بھروسہ خود تے جو رکھدا کدے وی مار نہ کھاوے

خیالاں ہی خیالاں وچ سندے سرگماں دے بول
جدوں وی کسبے ہوٹھاں نہ کوئی بنسری لاوے

بڑا ہی پرکھیا دل نوں اچے وی پرکھنا اس نوں
سزا دینی نہیں کوئی اخیرى بخشنا اس نوں

مجت نال سبھ نوں دیکھنا نفرت نہیں کرنی
بڑا مغرور من میرا بدل کے دیکھنا اس نوں

کدے زبھر نہیں ہونا کسے تے سوچیا سی میں
ادھورے کیوں عمل میرے دوبارہ سوچنا اس نوں

بھلکھے وچ نہ رہنا پکھنڈی آدمی ایہہ تاں
وپاری سوچ دا مالک نہ دیویں دکھشنا اس نوں

قدرتی ہر کسے دی سوچ ہندی دکھرو دکھری
کسے دے نال ہرگز میں نہیں ہے میچنا اس نوں

نشانے باز دا ہر تیر سینے جر لیا یارو
جتاون واسطے اس نوں میں خود ہی ہر لیا یارو

طوفاناں نے ڈبوئی سی جدوں منجھدھار وچ بیڑی
میں موڈھیں حادثہ دھریا تے دریا تر لیا یارو!

سی منزل زندگی میری میں تاں ہی موت نہ لڑیا
میں جیون دے لئی ہے قرض وی اکثر لیا یارو

جدوں سی جیب خالی ہو گئی میری تاں کنیاں نے
پرایاں وانگ سی دوہار اپنا کر لیا یارو

جماں خالی جدوں سی اوہ ادوں بھریا پیا ساں میں
مگر میں پھیر وی اس نوں برابر کر لیا یارو

بگانہ جاپدا جو وسن لئی میں شہر سی چنیا
کدے پچھتا نو دا ہاں کیوں سی ایہتھے گھر لیا یارو؟

ہے زمیں دے ہیٹھ وی ایہہ اتے ہی سرور نہیں
سکدے دیکھے کئی پر مکدے ساگر نہیں

عمل بن تاں بھٹکنا ہی ہور ملنا کجھ نہیں
کرم کانڈا توں بنا کجھ دسدے رہبر نہیں

ہے عجب تاثیر میرے عشق دی میں اوس نوں
دور رہنداں وی پیاراں وصل دا اوسر نہیں

سوچ ہی ہے کرم میرا آپ ہی لکھدا ہاں میں
بیجداں جو کڈا ہاں دوش قسمت سر نہیں

گل ہے چھوٹی جیہی پر جاپدی ڈونگھی بڑی
گھر بنا جے در نہیں تاں در بنا وی گھر نہیں

عبادت عشق دی کیتی مگر نفرت ملی مینوں
جویں بدنام ہوئے نام دی شہرت ملی مینوں!

کدے وی بے خودی وچ سوچنا ممکن نہیں ہويا
ادوں ہی ہوش وچ آیا جدوں فرصت ملی مینوں

تیاگاں کس طرحاں جذبے جو جیون بن گئے میرا؟
ایہہ گڑھتی وچ ہی ہے جاپدا فطرت ملی مینوں

نصیحت کیتی سی اس نے کہ اس توں دور ہو جاواں
بدل کے اپنا رستہ اوہی صورت ملی مینوں!

اچانک دیر راتیں کھولھیا دستک بنا بوہا
ہوا دے ویگ وانگوں لرزدی حسرت ملی مینوں

لطف دل پچ ہووے کس طرحاں؟ فطرت شکاری ہے
جدوں وی وار کیتا اوس نے طاقت ملی مینوں!

گناہاں نوں قبولن لئی زیارت کرن آیا ہاں
رقیباں نوں وی دیکھو میں محبت کرن آیا ہاں

سہارا جھوٹھ دا لے کے گیا ساں جت لیکن ہن
کچھری سچ دی اندر مقدمہ ہن آیا ہاں

کسے دی زندگی خاطر قضا منظور ہے کیوں کہ
معصوماں واسطے ہی سر تلی تے دھرن آیا ہاں

بڑی ایہہ بے بسی تے سناپن ہے رڑکدا تیرا
خلاء ڈونگھا صحیح لیکن میں اس نوں بھرن آیا ہاں

میں دتی زندگی دی ہر خوشی ہی وصل وچ اس نوں
اتے ہن ہجر وی اس واسطے ہی جرن آیا ہاں

ہنیری رات وچ الفاظ دی میں روشنی کر کے
دلاں دے کورے کاغذ تے کتابت کرن آیا ہاں

زمانہ تولدا ہے رشتیاں نوں وستواں واگوں
کسے نوں تاں ہی خبرے جا پدے ایہہ خطریاں واگوں

بڑی پہچان توں مگروں وسایا دل بچ ہے تینوں
نہ سہجی دوستا مینوں لہو دے رشتیاں واگوں

کوئیں دساں کسے نوں اندروں کھنڈر جیہا ہاں میں؟
جدوں دسدا ہا اپروں وسدے رسدے قصبیاں واگوں

جنہاں نے پیار بدلے بھینٹ کیتی ایرکھا نفرت
اساں کرنا اوہناں دا وی سواگت دوستاں واگوں

سفر کرنا پیا ہے زندگی بھر مشکلات بھریا
چنوتی سمجھ کے تڑے رہے ہاں امتحاں واگوں

غزل ہے زندگی میری عبادت کر رہاں اسدی
خیالاں گونجنا ہے ورقیاں تے نعمیاں واگوں!

کدے وی آسرا پروار دا بندے نہیں جیہڑے
نہیں لگدے کدے اوہ گھردیاں نوں گھردیاں واگوں

ہنیری رات ہے پر رکھنا اس دل نوں میں روشن
اساں بن دھرت دے تارے چمکنا جگنوواں واگوں

کدے سوکھی طرحاں کھلدا کدے کھلدا بڑا اوکھا
تے گھر دا ہے بوہا تیریاں ہی عاداتاں واگوں!

جدوں نفرت نہیں ہے ورن دینی سوچ دے اندر
محبت قدرتی پھر پھٹنی ہے چشمیاں واگوں

سفر یارو ایہہ ساڈا وی مکمل ہون والا ہے
کسے دن جھڑ ہی جانا ہے پرانے پتیاں واگوں

خواباں ج کھڑ رہے جویں سوہے گلاب دا
جلوہ اویں سی مانیا میں آفتاب دا

بندے نوں ہوندا ہے پتہ ایہہ کرم ہے برا
چسکا شباب وانگ ہی ہوندا شراب دا

جیکر نہیں قبول عبادت پیار دی
ورقہ نہ پھیر پھولنا توں اس کتاب دا

سوہنی دی یاد آنودی کنڈھے نوں اس سے
پانی جدوں وی اچھلدا دیکھے چناب دا

میری زباں نے ساتھ نہ دتا جدوں مرا
سرکا لیا سی اوس نے پلہ حجاب دا

آخر کوئی ہے غم جو پریشان کر رہیا
چہرہ اداس دس رہیا تائیوں جناب دا

اس نوں کوں کہاں کہ الاپے وہاگڑا
سر تال ہی بدل گیا ہے جد رباب دا!

جیکر معصوم مار کے چاہندے ہو بدل
رستہ ہی پھیر غلط ہے اس انقلاب دا

ہے ترنا میریاں سوچاں نے میرا راستا بن کے
 ادھناں پھر بھالنا ہے مینوں میرا ہی پتہ بن کے

اگر رستے چ پتھر ہے رکاوٹ تاں نہیں راہ ہے
 اساں پھر وی گزر جانا ہے پانی دا وحہ بن کے

جدوں کیتی شکایت ہی نہیں میں بے وپھائی دی
 نہ آویں قرض موڑن واسے توں باو پھا بن کے

چلو جذبات ہوئے ہم سفر جیکر کسے راہ تے
 ترے جے ساتھیاں وانگوں ترانگے قافلہ بن کے

نہیں کمزور ہونا میں دلیری پر کھنی دل دی
نہ آویں ملن توں مینوں کدے وی آسرا بن کے

ہمیشہ بے قصورا سمجھیا ہے میں سدا تینوں
معافی سوچ تیری منگدی کاہتوں خطا بن کے؟

جو ہوئے نے گناہ میتھوں کراں گا معاف وی خود ہی
جدوں انصاف کیتا میں کدے آپے خدا بن کے!

سراں دا ناچ سرگم جاں سریلی راگنی ورگا
 بلاوے روز ہی اک ساز مینوں بنسری ورگا

کوئی نوری جیہا چہرہ جاں جگنوں اڑ رہیا ہونا
 ہنسیری رات وچ دسدا پیا جو روشنی ورگا

کنارے توڑنے چاہوے پگھلدا جھلسدا جاوے
 پیا وگدا ہے میرے دل وچ جو لاواں ندی ورگا

نہ آویں ملن توں مینوں کدے وی مینکا وانگوں
 بھلے تیرا ہے میرے نال رشتہ تشنگی ورگا

جدوں وی ہم خیال کدے اساں نوں آن کے ملدا
بڑا ہی جاچدا موسم پیارا زندگی ورگا

خوشی ویلے بڑا ہی تیز تردا ہے سماں لیکن
مصیبت دے دنیں تاں جاچدا دن وی صدی ورگا!

لجھدے پانی رہے صحرا چ جیون بھر اسیں
کھنڈراں چوں بھالڈے ایویں رہے اک گھر اسیں

زندگی دے اس سفر وچ انکیا سے موڑ نے
واپرے جے حادثے سر متھے لینے جر اسیں

بے وفائی تاں اوہناں دی سوچ دا حصہ رہی
پر اوہناں نوں معاف کر کے بھلنا اکثر اسیں

تیرتھاں تے جان دی ہن لوڑ سانوں کیہ بھلا؟
اپنے ہی گھر چ ہے جد لبھا سرور اسیں

منیاں ہے دور منزل حوصلہ ہمت بڑی
کر کے رہنا ایس نوں ہر حال ہی ہن سر اسیں

نہیں بھاؤندا نگر ایہہ وی نہ ایتھے آشنا کوئی
 نہ کوئی جاندا مینوں نہ میرا رہنما کوئی

میں پہلاں جاننا ہے سچ پھر وشواس کرنا ہے
 نہیں ملدا کسے دے نال میرا فلسفہ کوئی!

ہے ملدا آدمی نوں آدمی ہن اجنبی بن کے
 پرانے دس رہے ہمسائے وی نہ اپنا کوئی

دھیائی جا رہے جس نوں مبارک ہے تہانوں اوہ
 خیالاں ساڈیاں وچ ہور ہی وسدا خدا کوئی!

نرالا ہے سفر میرا نرالے راستے میرے
کسے پچھے نہیں تریا کدے ایوں راستا کوئی

خطا میتھوں ہوئی ہونی پتہ جس دا نہیں مینوں
کسے دے نال رسدا کد بھلا ہے بے وجہ کوئی

جدوں توں جاچ آئی من پچ جھاکن دی ادوں توں ہی
نہیں ہويا کدے مینوں کسے تے دی گلہ کوئی

کہانی جگنوآں دے شہر دی لگدی نہیں یارو
کسے کردار وچ دسدا نہیں روشن نشاں کوئی!

کسے دسیا نہیں میں اپنے ہی آپ جانی ہے
 محبت موہ نہیں ایہہ پیار ونڈن دی کہانی ہے

ہتیشی ایہہ معصوماں دی نہیں بھکھی جگیں راں دی
 دلاں دے محل وچ وسدی میں رانی ہن پچھانی ہے

نظر اس دی نوں دسدا ساریاں وچ نور اکو ہی
 خدا دی کلپنا ورگی حقیقت ایہہ پرانی ہے

برابر زندگی وچ ہر سہولت مل سکے سبھ نوں
 اسماں ہر آدمی خاطر نوں دنیاں وسانی ہے

پرو کے سانجھ والے پھل اساں شنگارنا جیون
کہانی خوبصورت راز دی گھر گھر چپانی ہے

بدل کے عرش نوں پہلاں بدلنی پھیر ایہہ دھرتی
ناممکن جاپدی تعبیر جو ممکن بناؤنی ہے

نویں جد ڈھنگ ہو جانے نویں ہی رنگ ہو جانے
کرو وعدہ انوکھی جاج ایہہ سبھ نوں سکھاؤنی ہے

اساڈی سوچ وچ جنمی جدوں سہیوگ دی کتجک
نویں ہی رنگ دی گرھتی اساں اس نوں پلاؤنی ہے

نہیں ڈر کوئی جابر دا خدا دا ہتھ ساڈے تے
اساں ہر فرض دی گاتھا نبھاؤنی تے پگاؤنی ہے

سفر مشکل وی جاپے تاں نہیں ہے ڈولنا آپاں
اساں ہن آس دی اس کرن نوں منزل دکھاؤنی ہے

کھلارنگے بہاراں وانگ مہکاں وی کسے دن تاں
کہانی خوشبوواں دی پھیر رکھاں نوں سناؤنی ہے

پرایا درد اپنے آپ دے ناں کر لیا یارو
 بہانہ جین دا میں اس طرحاں ہے گھڑ لیا یارو

محبت نوں خدا دا روپ سمجھے گی ادوں دنیاں
 کسے دن پیار دا کیتا جدوں میں ترجما یارو

مرا آلا دوالا آپ ہی جانا بدل اس دن
 مٹایا اپنے من چوں جدوں میں ہر گلا یارو

دلاں دی ان سنی کر کے سنی ہر دم اسیں من دی
 بچایا اس طرحاں ہونو اسان نے حادثہ یارو

نہیں متر میں ہن لہنے اوہناں لہنا ہے خود مینوں
جدوں میں پنچھیاں ورگا بنایا آہنا یارو

نہیں پہچاندے پر جاندے چنگی طرحاں کیوں کہ
رہیا آپس سچ ساڈا دیر توں ہے رابطہ یارو

کسے تیرتھ دوارے جان دی اچھا نہیں ہندی
رہے ہر پل مرے انگ سنگ میرا ہی خدا یارو!

کہاون واسطے وڈے پنڈاں توں شہر ول جاون
بڑے شہراں سچ پر دیکھے بشر چھوٹے سدا یارو

کرے حاصل چلا کی نال جو کرتی نہیں ہندا
تے محنت کش توں وڈا کوئی تپسوی نہیں ہندا

گیا دن بیت جیہڑا ہن ادھی تھاں ہور آئیگا
مگر جو آونا ہے اج تے حاوی نہیں ہندا!

بڑا سادہ بناوٹ توں پرے ہے خوبصورت پر
نمائش جو کرے چہرہ کدے اصلی نہیں ہندا

گناں کر کے ہے رہنا ایس نے آخر سدا سونا
کدے چکڑ چ ڈگنے نال ایہہ نقلی نہیں ہندا

بری ہوئے کئی دوستی عدالت ایس چوں سنیا
مگر نزدوش ہے اوہ آدمی کہ بری نہیں ہندا!

بڑا ہی سوچنا پیندا ہے وعدہ کرن توں پہلاں
 کسے نوں سمجھنا پیندا ہنگھارا بھرن توں پہلاں

ڈراوے دے نہ مینوں یار بزدل سمجھ کے ایویں
 نہیں منظور مینوں ہار بازی ہرن توں پہلاں

میں کھڑنا لوچدا ہاں اس چمن وچ سپنیاں وانگوں
 بڑی ہی ریجھ ہے خوشبو کھلاراں جھڑن توں پہلاں

نہیں اچا نہیں سچا ودھیرے میرے توں لچا
 گیا ساں جان بابے نوں چرن میں پھڑن توں پہلاں

میں جینا آج نوں پہلاں کیوں چتتا کراں کلھ دی؟
خوشی نوں ماننا بندا غمی نوں جرن توں پہلاں

پرندہ شاخ تے بیٹھا جویں ایہہ کہہ رہیا ہووے
پراں نوں تولنا پیندا اڈاری بھرن توں پہلاں!

میں نفرت دی جگہ ہر خط بچ تینوں پیار لکھنا ہے
خدا بچے پیار دا ناں ہے دلاں وچکار لکھنا ہے

عبادت وانگ مینوں سمریا ہے جس کسے نے وی
اوہناں دی مہربانی دا بچے اظہار لکھنا ہے

جنہاں نے دل نہیں توڑے دلاں نوں جوڑیا ہی ہے
محبت دے اوہناں نوں اصل سرجن ہار لکھنا ہے

بڑے سادے جیہے دسدے مگر دل وچ امیری ہے
ایہناں دی کھل دی دا نام ہی دلدار لکھنا ہے

بیگانے درد نوں لکھدے عمر ہی بیت گئی ساری
پھسانا ہڈ بیتی دا کسے دن یار لکھنا ہے

جو کہندا ہورتے کجھ سوچدا ہے ہور ہی اندروں
اجیے آدمی دا دوغلا کردار لکھنا ہے

نظر حامی رہی بھردی مگر اظہار نہیں ہويا
دلا اوقات اپنی تے کیوں اعتبار نہیں ہويا؟

زدوں میں دیکھداں عاشق زبانیں توڑدے تارے
اویں لگدا اوہناں نوں اصل دے وچ پیار نہیں ہويا

تجارت ایہہ نہیں کوئی محبت تاں عبادت ہے
وفا بن عشق دا کوئی کدے کردار نہیں ہويا

اداسی دیکھ کے میری ودھایا ہتھ کنیاں نے
کسے دے نال پر دل ہی رضامند یار نہیں ہويا

ندی وچ اتنا پیندا دلیری حوصلہ کر کے
کنارے تے کھڑو کے تاں کوئی وی پار نہیں ہو یا

پتھراں نوں روڑھدا ایہہ پانی جیکن کہہ رہیا
 قدرتی دستور دے انوسار دریا وہ رہیا

تیری فطرت تاں بدل سکتی نہیں میں جانداں
 بولداں جو بول موہوں دل نہیں اوہ کہہ رہیا

خوب اوہ محسوسدا ہے تشنگی دی تڑپھ نوں
 میگھلا اس واسطے ہی دھرت دے ول لہہ رہیا

پیار والا قرض مینوں موڑ کے ہندی خوشی
 بھاویں واپس کرن لئی کوئی نہیں اے کہہ رہیا

كس طرعاں ءانے مسافر؟ كوئی چھاواں ءین لئی
رکھ بن كے اس لئی ہر روز دھپاں سہ رہیا

پرانے رستیاں تے آدمی چلدا نہیں کوئی
 خطاں وچ لرزدے اچھاڑ ہن گھلدا نہیں کوئی

وچارا کیہ کرے؟ جد سوچ ہی ہے مطلبی اس دی
 محبت نال تاں ہی اوس نوں ملدا نہیں کوئی

بنا کے راہ نوں تاں ترن لئی کاپلے بڑے دیکھے
 نکمے سنسکاراں نوں مگر چھڈدا نہیں کوئی

جگا کے دیپ گھر اندر دکھاوے کرن چانن دے
 ہنیرا ذہن وچوں پر وداع کردا نہیں کوئی!

خوشی وچ موج مستی واسطے تاں دستکاں دندے
مصیبت وچ رشتے دار وی ڈھکدا نہیں کوئی

بھلیکھا پا رہیا بانا رلے نے چور سادھاں وچ
کئی بیپرد وی ہندے رہیا پردہ نہیں کوئی

اصولاً تے کوئی ترنا؟ سکھاؤندے سبق جو سانوں
اوہناں چوں آپ فرضاں نوں ادا کردا نہیں کوئی

چلو اتہاس جاں ورثے توں میں انجان ہاں نیاں
مگر میری طرحاں اتہاس نوں رچدا نہیں کوئی!

اج ہوا نے سرتے اوڑھی مہکاں والی چادر
رنگ بدلیا موسم نے وی بدل گیا ہر منظر!

اس محفل وچ دسو کوئی ایسا ساحر وی ہے
صحرا ورگے میرے دل نوں کر دیوے جو ساگر!

ہور نے بوہے جتھے جا کے دستک دینی پیندی
اپنے دل دے وانگ ہمیشہ میں تاں رکھاں کھلھا در

ایس نگر دیا گلیاں وچ گم کتے سی جیہڑا
تیری آمد نے کر دتا میرا کمرہ میرا گھر

جاندے ہوئے اس پنچھی نے جال بچ نہیں ہن پھسنا
مسکاناں دے تیر اوہ پھر وی کسدے رہندے اکثر

اسدی صورت اسدی سیرت نالوں بالکل دکھری
پھلاں ہیٹھ چھپا کے رکھدا تیز جیہا اوہ نخر

شردھاتے وشواس دے ناں تے ہوش گوا بیٹھاسی
ڈب گیا ایوں بھرما دی بیڑی وچ بہہ کے آخر

بچ محبت والا دسو کنج پنکھرگا آخر؟
دھرت اوہناں دے من دی بالکل ہے جد ساری بنجر!

پاپ کراں جاں پن کراں ہن ایہہ میری چون رہی
میرا مرشد دور نہیں ہے وسدا میرے اندر

ناممکن جو لگدا ہے میں کرنا اس نون ممکن
ختم دلاں چوں کرنا ہے ایوں شک اتے چھڑیتتر

پھر کوآں دی بھیڑ وچ میں کھڑن دا عادی نہیں
 کرم کاڈاں دے مگر میں ترن دا عادی نہیں

حوصلہ دندا ہاں سبھ نوں پار لاون واسطے
 تاروآں نوں ڈوب کے پر ترن دا عادی نہیں

سوچ سبھ دی وکھری ہے وکھرا ہر آدمی
 میں کسے دی وی برائی سنن دا عادی نہیں

فیصلہ ہر پکھ توں جد سوچ کے میں کر لواں
 پھیر پچھے ول نوں میں مڑن دا عادی نہیں

جر سکاں نہ میں کسے معصوم تے ہوندا ظلم
اس لئی میں دھکے شاہی جرن دا عادی نہیں

جاپدی ہے دوجیاں دی ہر خوشی ہی اپنی
ایرکھا دی اگن وچ میں سڑن دا عادی نہیں

کھنڈراں دے وانگ مینوں میرا ہی گھر جاپدا
پانیاں بن جس طرحاں جیون دا ساگر جاپدا

پیار توں خالی دلاں دے نال نبھنا دوستو
لاش اپنی نال ہی کھیڈن برابر جاپدا

جو اڈیکاں میریاں کردا سی بوہا رات دن
اج اوہ میرے لئی اک اوپرا در جاپدا

بھٹکنا وچ میں رہیا ساری عمر جس واسطے
اوہ خزانہ اپنے ہی من دے اندر جاپدا!

میں جدوں مندرج بیٹھے بت نوں ہاں تکدا
رب نالوں یار بندہ مینوں بہتر چاپدا

جس دن توں ہے ساڈی سنگت بدل گئی
ایوں لگدی جیوں ساڈی فطرت بدل گئی!

سکھ لیا اس باجھوں جینا ایوں لگدی
تھوڑی تھوڑی من دی حالت بدل گئی

گھر اگوں ہن نیویں پا کے لنگھ جاو
شاید اوہناں دے دل دی حسرت بدل گئی

نیڑ معصوماں نال جدوں دا کیتا ہے
سانوں جاپے ساڈی قسمت بدل گئی

سوچ جدوں دی بدلی بندہ بدل گیا
صورت اوہی لیکن سیرت بدل گئی!

بدل دی سوچ ہے جد وی بدل جاندی حکومت وی
چمن دے رنگ بدل جانده بدل جاندی ہے رنگت وی

بدل جائے جدوں سنگت بدل جاندا ہے بندہ وی
بدل جاوے اگر پیشہ بدل جاندی ہے فطرت وی!

بڑا ہی بت ہے سندر مگر ہندی کتے چیکر
نظر اسدی پج جھلکاں ماردی تھوڑی نزاکت وی

جنہاں دے من ہی نے اونے اوہناں دے گھر وی نے
اونے جدوں بھرپور من ہووے چلی آؤندی ہے برکت وی

ہنر کنا وی ہووے آدمی پھر وی ادھورا ہے
مکمل ہون لئی یارو ضروری ہے لیاقت وی

خدا چارہ کرو کی؟ نھیر وچ ہی بھٹکنا جیکر
نکھارو سوچ نوں پہلاں سدھر جائیگی قسمت وی

نہ ایویں روس کر کوئی نہیں جے پچھدا تینوں
کمی تیرے سچ ہی ہونی کدے سی تیری وکت وی

جو لوکی صاف نے دل دے تے اکو اندروں باہروں
ادھناں نوں ساتھ وی ملدا تے ملدی ہے محبت وی!

نہ بن کمزور کر ہمت بھروسہ رکھ خود اتے
بڑا مضبوط تیرا دل بلندی تے ہے طاقت وی

جے جیون کھیل وانگوں ہے تاں پھر افسوس کس گل دا؟
کسے ویلے اخیرى کھیل نے ہونا سماپت وی

اگر کجھ لوک دھرمی آڑھ اندر دمبھ نے کردے
رہی دھرماں مگر تردى سدا توں ہی سیاست وی

الوداع ورگی میں کوئی واز ہاں سندا پیا
اس لئی دو گز زمیں ہاں خود لئی مندا پیا

سوچداں ہاں میں مکاناں نوں گھراں وچ بدنا
اس لئی اٹاں محبت نال ہاں چندا پیا

زندگی نوں آکھداں ہن چھڈ دے شکوے گلے
پوٹیاں تے اج کلھ دن عمر دے گندا پیا

لکھ رہاں تینوں مکھاتب ہون لئی میں ایہہ غزل
پیار بجھے حرف تیرے واسطے چندا پیا

میں نہیں چاہنداں کہ دسے بول کے اوہ داستاں
چپ دی بولی میں اسدی خوب ہاں سندا پیا

میرے اندر ہی وسے جس آتما دی کھوج ہے
 بھالنا ہے اوس نوں جس لاپتا دی کھوج ہے

رب کیہ ہے؟ راز ایہہ مے کھوج کے ہے سمجھیا
 برہمنڈ دی کھوج ہی پرماتما دی کھوج ہے

آستھا اتھاس تے بھارو جنہاں دی ہے نہیں
 اج زمانے نوں اوہناں اتھاسکاں دی کھوج ہے

صفت ہی نہ کرن جو کمزوریاں وی دسن
 اس طرحاں دے پاردرشی دوستاں دی کھوج ہے

حسرتاں مریاں کویں؟ کتھے اوہناں دی ہے قبر
راز دساں کس طرحاں؟ اس داستاں دی کھوج ہے

ترک میرا روکدا اس قافلے نہ ترن توں
راہ اجالا جو کرے اس آستھا دی کھوج ہے

لوک درداں دا ہتیشی رب ورگا جاپدا
اج سانوں اس طرحاں دے مانواں دی کھوج ہے

جد ہنیرے وچ مینوں راستا چننا پیا
 جگنوناں دے وانگ سفنہ چمکدا بننا پیا

حوصلے مضبوط دیکھے جد اساں دے پھیر ہی
 فیصلہ منزل نوں ساڈا آخری سننا پیا

انج پرانے پت وی سن لوچدے پھل دیکھنے
 رت بدلی تاں اوہناں نوں آپ ہی جھڑنا پیا

پنچھیاں نوں راس آئی نہ ہوا جد شہر دی
 مڑ اوہناں نوں جنگلاں دے دل ہی اڑنا پیا!

جنم توں سوندے رہے اسمان ہیٹھاں اس لئی
ٹمٹماؤندے تاریاں نوں سوچ وچ جڑنا پیا

زندگی توں میں کدے ہریا نہیں
 مارنا چاہیا اوہناں مریا نہیں

زندگی نے ہے ڈرایا وار وار
 موت توں لیکن کدے ڈریا نہیں

میں خلاء تیرا بھرائگا کس طرحاں؟
 آپ ہی اونا اے بھریا نہیں

پار لایا رشتیاں نوں فخر ہے
 وکھری گل آپ جے تریا نہیں

سدا زبھر رہے جو حرف میرے جذبیاں اتے
بڑا ہی مان ہوندا ہے اوہناں ہی نغمیاں اتے

ستایا ہے تراشا نے اداسی وی سہاری ہے
مگر حاوی رہی ہمت سدا ہی مشکلاں اتے

کئی تن دے کئی من دے لئیرے نے کئی دھن دے
آوارہ پھر رہے جو اس نگر دے رستیاں اتے

پگا سکیا نہیں اک وی مگر ساری عمر پھر وی
رہیا اعتبار کردا اوس دے میں وعدیاں اتے!

کھڈاری بھڑرہے دسن تے آکھن جنگ کھیڈاں نوں
بڑا افسوس شیداں دے ایہناں ونجاریاں اتے!

جدوں پھلاں دے وانگوں ریجھ کوئی مہکدی یارو
خیالاں ہی خیالاں وچ سہرن جاگدی یارو

جوانی جوش ہے دندی بڈھاپا نمرتا بخشتے
زمانے دی ہوا نوں ہے عمر پہچاندی یارو

نہ ساگر دے کنارے ہی نہ پنڈاں دے دوالے ہی
کتے دسدی نہیں اوہ قدرتی ہن سادگی یارو

نہ جھیلاں توں نہ جھرنے توں نہ ساگر تے پہاڑاں توں
پتہ کچھے سویرے روز اوڑاں توں ندی یارو!

بڑا ہی دور ہے سنیاں پتہ رب دا کوں لگے؟
جے وسدا ہردیاں اندر تاں نیڑے آدمی یارو

نہیں میں ہنس بن سکدا کہ پتھر کھا نہیں ہونے
ضرورت چوگ دی مینوں میں جینی زندگی یارو

دھندلی تصویر نوں آخر نکھاراں کس طرحاں؟
جو نظر توں پار ہے اس نوں نہاراں کس طرحاں؟

وقت پچھے چھڈ گیا ہے الجھنا سلجھان لئی
جو سدھر سکدا نہیں اس نوں سدھاراں کس طرحاں؟

پھل جو گزرے دناں وچ ونڈدے مہکاں رہے
بیج اوہ اس دور وچ دسو کھلاراں کس طرحاں؟

کھا گئی ہے شرم جسدی نوں زمانے دی ہوا
الجھ چکی زلف اسدی نوں سنواراں کس طرحاں؟

ذہن وچ تصویر اسدی جو بنائی اوس نوں
چاہندیاں دی دوستو دسو وساراں کس طرحاں؟

قرض اس سر عشق دا میرا بڑا پر کیہ کراں؟
سوچداں اس نوں چتاراں پر چتاراں کس طرحاں؟

ہر سزا منظور ہے ثابت کرو میری خطا
اوج جھوٹھی میں سہاراں تاں سہاراں کس طرحاں؟

جس طرحاں ہر آدمی نوں رشتیاں دی لوڑ ہے
اس طرحاں مینوں وی اپنے نعمیاں دی لوڑ ہے

غیر وی سکھ ساند بچھدے تھڑ جیہی ہے پھیر وی
کہہ لوو اس نوں سار تھہ دوستاں دی لوڑ ہے

نہ مکاناں وچ بدلو ہے دکھاوا ہی نرا
نگھ مانن واسطے وسدے گھراں دی لوڑ ہے!

اندروں باہروں نے جیہڑے صاف شیشے وانگراں
اس طرحاں دے لوک جیہڑے اج اوہناں دی لوڑ ہے

آس میتھوں رکھدے کافی یمن تے بھیروی
سرگماں دے عرش نوں کجھ تاریاں دی لوڑ ہے

چھوٹا ہووے جاں بڑا پرواہ نہیں اس گل دی
مینوں گھر وچ ہر کسے دے ہاسیاں دی لوڑ ہے

پھلاں بچ وی نہ رنگت بھاؤندا نہیں نظارہ
دسدا چمن اداسا کنج ہونے گا گزارا؟

جو بیت ہی گیا ہے اس بیتے وقت بارے
ہر وار سوچدا ہاں نہیں سوچنا دوبارہ

بھاللاں حبیب لیکن ملدے رقیب نے پر
بن سانجھ آدمی دا مشکل جیہا گزارا

چہرہ بڑا ہی سندر دل سسکیاں بھرے جیوں
جیوں اندروں ہی اندر اوہ رو رہیا وچارا

آپے لکھی اساں نے اس دور دی کہانی
ہے آپ ہی گویا چھجو دا اوہ چوبارا

اینا لچار ہوئے پئے خدکشی دے راہے
کیوں غردشاں چج کرتی کرساں دا ستارہ!

اپنی ہی چھاں دے بیٹھاں پیر اپنے دھر سکاں
 کاش میں رکھاں دے وانگوں دھپ سرتے جر سکاں

اس بسیویں توں پرے پانی اجازت دے نہ دے
 پر ندی موقع تاں دے میں شاید تینوں تر سکاں!

بے خودی دی داستاں لکھنی ہے آخر تاں کدے
 یار چیستن توں اچستن دا سفر جے کر سکاں!

بیج سکی دھرت دے وچ بیج کے ہن سوچداں
 کاش میں اس عرش نوں بدلوٹیاں نہ بھر سکاں

جیویا ہاں میں خزاں وچ پر بہاراں ویکھ کے
دل کرے جے اس طرحاں دے موسماں وچ مر سکاں!

بڑے خوش جو کسے تے وی کدے زبھر نہیں ہندے
گزارے ہر کسے توں کلیاں وی کر نہیں ہندے

ادھارے شد لے کے کس طرحاں جذبات میں سرجاں؟
خیالاں دے شگوفے ورقیاں تے دھر نہیں ہندے

جدوں آون بہاراں تاں سنیچے رکھ ہی بھیجن
جویں اڈدی ہوا بھاویں کہ اس دے پر نہیں ہندے!

زے رنگین پردے شان و شوکت ہی نہیں کافی
مکاناں وچ کدے وی رونقناں بن گھر نہیں ہندے

سناں شہنائیاں دی گونج پر ناکام ہاں پھر وی
بڑا ہی لوچدا ہاں خواب پھر وی ور نہیں ہندے

ہے وچالے جسم اس توں پار جاواں کس طرحاں؟
عشق دی میں آبرو دسو بچاواں کس طرحاں؟

لے لیا بنواس جس نے آپ ہی سوچو ذرا
اوس دے پرتن دی ہن میں آس لاواں کس طرحاں؟

دل کرے مجبور لیکن داستاں دساں کوں
راز دل دا بول کے آخر سناواں کس طرحاں؟

ڈر نہی ہن غیر توں ڈر اپنے ہی آپ توں
اپنے ہی آپ سر الزام لاواں کس طرحاں؟

جانور تے کیہ پرندے خیر منگن برکھ دی
آدمی ہتھوں مگر میں رکھ بچاواں کس طرحاں؟

نیارے بیچ سوچاں دے نیاری ہی فصل میری
رہے ناکام کیوں آخر جنہاں کیتی نقل میری؟

کوئیں آکل کہاواں مے؟ مکاری کر نہیں سکدا
کہ عقلاں والیاں ہی کھوہ لئی دیکھو عقل میری!

بڑا بے چین ہاں میں وی بڑا ہے روس مینوں وی
مگر ڈرداں کتے نعرہ نہ بن جائے غزل میری!

رہے ملدے دلاں والے مگر افسوس نہیں کوئی
کسے گلوں نہیں بھائی کسے نوں بے شکل میری

چلو رشتہ بڑے ہی نیڑ دا پر سوچ ہے دکھری
اوہناں ورگا دساں پر پھیر وی دکھری نسل میری!

دو گلے کردار نہ کرنی کلامی چھڈ دے
 بیت چکے وقت دی بھرنی توں حامی چھڈ دے

نمرتا تے پیار بھجے شبد مٹھے بول توں
 دل دکھاوے جو کسے دا بدکلامی چھڈ دے

ہر کسے دے خواب آپو اپنے تے پہنچ وی
 ایرکھاو جڈیاں دی ہن غلامی چھڈ دے

بیجنے جے پھل بوٹے پیار دے ہی بیج پھر
 نفرتاں دی کر رہیاں جو باغبانی چھڈ دے

ٹھیک ہے دھندا اوہناں دا کرن لئی مجبور نے
کوٹھیاں تے جان دی پر نیک نامی چھڈ دے

بنا ساتھی سفر ایہہ زندگی دا طے نہیں ہندا
 ترے بن وی نہیں چارہ نکلے بہہ نہیں ہندا

بڑی ہے آرزو کہ کھولھ دیواں دل دی گھنڈی میں
 مگر جو سوچدا ہاں اوہ کدے وی کہہ نہیں ہندا

اوہ ترشا جھا کدے رہندے کدے پر بولدے کجھ نہیں
 کراں کیہ ایہہ ستم چپ دا وی میتھوں سہ نہیں ہندا

پرانا گھر تیاگاں کس طرحاں جیون دا حصہ ہے؟
 جدوں وی یاد آؤندا ہے تاں جانو رہ نہیں ہندا

انیری آ گئی لکھنی اسان نوں پیار دی بھاشا
نکاری سوچ دا ہن لفظ کوئی سہ نہیں ہندا

تقاضہ ہے عمر دا ہو گئی رفتار دھیمی ہن
جویں اترے پہاڑاں چوں ندی ایوں وہ نہیں ہندا

بھروسہ سی بڑا تے پیڑ وی ایہہ جر ہو جانی سی
سہارے بھالدا نہ جے تاں منزل سر ہو جانی سی

بڑا ہی دور سی دریا سے سر سانجھ نہ سکيا
نبھاؤندے جے وفا کنڈھے ندی ساگر ہو جانی سی

نہیں ہن جاپدی اپنی سدا جو اوپری سچھی
ذرا اپنت رکھدا تاں جگہ ایہہ گھر ہو جانی سی

ذرا جے واسطہ رکھدا تاں آپے رابطہ رہندا
ایہہ تیری ہوند جو اوئی اوہ آپے بھر ہو جانی سی

ہے ہمت دل بچ ہی وسدی نہیں ملدی ادھاری ایہہ
ندی چاہندا بے توں ترنی انخیری تر ہو جانی سی

نقاشی کر رہیا جیوں معاملہ ایہہ پیار دا ہووے
 بہانہ جین دا ہووے جاں دل توں پار دا ہووے

اوہ سادہ جا پدے لفظاں نوں اکثر سانجھدا اے داں
 جویں اوہ نور دی پوتھی چوں جیوں بھالدا ہووے!

ہے اے داں گھیریا الفت نے ہن پچھتا رہیاں آخر
 کہ چھیتیں اس محبت دا کویں قرضہ ادا ہووے

وفا کس چیز دا ناں ہے کراں ثابت اگر کوئی
 محبت دی کچھری وچ جے میرا دی گواہ ہووے

کدے اوه اوپرا سمجھ کدے سمجھ جویں اپنا
آوارہ حوص نے اس دے جویں کیتا نشہ ہووے

نظر سنکیت کردی ہے ہنگھارا ہونٹھ نہیں بھردے
جویں کونل نون کوکن توں کوئی کردا منع ہووے!

ادھوری رات پوری ہون خاطر تڑپھدی جاپے
جویں پرہات دی لالی سچ خواہاں دا مزہ ہووے

رنگ گورا ہے اوہناں دا دل نہیں
ہم سفر دے اس لئی قابل نہیں

میں چنوتی سمجھ عادی ترن دا
ہے رکاوٹ پر سفر مشکل نہیں

سوچ میری وکھری اس واسطے
میں اوہناں دی بھیڑ وچ شامل نہیں

سمجھدا ہاں میں اوہناں نوں خوب پر
سوچدے اوہ میں جویں عاقل نہیں

میری وی ہے اپنی اوقات میں
مطلبی لوکاں جیہا سنگ دل نہیں

نویں بدل نویں ورکھا ہے موسم وی نواں یارو
ہمیشہ توں رہیا جیون اویں ہی بدلدا یارو

بناؤ مینوں نہ آکل بے عقلی وچ ہی خوش ہاں
کہو اس نوں پرے رکھے نصیحت دی دوا یارو

ہے ساگر وانگ میرا دل مگر چھلاں بچ نئی اٹھدا
کدے وی ایرکھا نفرت دا کوئی ولولا یارو

مناں وچ میل وی رکھدے جتاؤندے بچ وی رہندے
جو بیجن گے سو کٹن گے جو کردے نے دغا یارو

کہاؤندا رکھ سی جیہڑا گوا بیٹھا ہے تھوڑا مان
اساں نے دیکھیا دھاگہ وی گٹ نوں وچچرا یارو!

عمی تیری خوشی دے رنگ وچ میں بدلنی لوچاں
جمع ایہہ پیار دی پونجی ترے لئی خرچینی لوچاں

وفا کوئی کرے جاں نہ کسے بارے کیوں سوچاں؟
سگندھی پیار دی من اندروں ہی بھالنی لوچاں

کسے اگے پھلاواں ہتھ کیوں؟ دل وچ خزانہ ہے
زمانے نوں ایہہ سچی بھاونہ میں ونڈنی لوچاں

خوشی تیری بچ ہونا ہے کتے میرا سار تھ وی
تری مسکان وچوں میں تسلی اپنی لوچاں

نہیں دینا کے نوں دوش سبھ دی خیر ہے منگنی
فقیری اپنے دل چوں اخیری کھوجنی لوچاں

اپنے ہی گھر وچ آدمی اج کل گچا چاچا
ساگر چچ کوئی جس طرحاں صحرا پیاسا چاچا!

زخماں نوں ڈھکدا اس طرحاں مجبور ہے اوہ جس طرحاں
ہسن دا کردا ہے جتن پر رون ہاکا چاچا!

جو بولدا سی سچ سدا حیران ہاں کیوں اس طرحاں؟
بھیڑاں چچ اس دا پھیر وی گھریا جنازہ چاچا!

میتھوں لکا نہ دوستا دس راز اپنی چپ دا
آخر تاں کوئی گل ہے چہرہ اداسا چاچا!

جو گھر کدے سنبھالتے سانبھدا سی بردھ نوں
اس دور وچ اس عکس دا ہے الٹ پاسہ جا پدا

بھرپور سی جو ہر طرحاں ہر پکھ توں ہن یار کیوں؟
حلقہ جیہا دسدا پیا تالے توں ماسہ جا پدا!

اک وی پگا سکیا نہیں توں بول کوئی اپنا
وشواس ہن ہوندا نہیں ہر بول جھانسا جا پدا

سسکیاں بھر رہی اداس غزل!
رات آئی سی میرے پاس غزل

پیڑ حرفاں چ جد لکائی تاں
بن گئی زخم دا لباس غزل

جیوں شرابی لئی نشہ ہووے
اس قدر بن گئی پیاس غزل

چپ میری دا ترجمہ کر کے
پیڑ دا لا گئی قیاس غزل

منتظر میں رہیا عمر ساری
اس لئی آئی میرے پاس غزل

نچاؤتا سپنیاں نوں جھانجراں دی بھال کردا ہاں
 ارادہ اڑن دا جیکن پراں دی بھال کردا ہاں

اڈیاں کوئی شاید میریاں وی کر رہیا ہووے
 نگر چوں چونویں کجھ اک گھراں دی بھال کردا ہاں

ادہ تارے توڑ کے انبروں میں دھرتی تے وچھاؤنے نے
 تے امبر ورگیاں ہی چادراں دی بھال کردا ہاں

سواگت کرن لئی میرا جویں کوئی کھڑا ہووے
 خیالاں ہی خیالاں وچ دراں دی بھال کردا ہاں

اساں رہنا خیالاں وچ ہن ربی رضا وانگوں س
 بھلا سکنا نہیں مینوں توں اندسے خدا وانگوں س

کوئی بندہ نہیں ایسا جنھے غلطی نہیں کیتی
 جے غلطی ہو گئی تاں لائیں نہ دل تے سزا وانگوں س

گلابی پھل وانگوں س جے نظر تیری نوں ہاں دسدا
 رہیں دل دے چمن وچ تتلیاں ورگی ادا وانگوں

کدے جے دور وی ہو یا تاں سمجھیں دور نہ مینوں
 ہتھیلی خواب دی تے پر دساں گا میں حنا وانگوں

ادھورا ہی رہو پہچان باجھوں پیار اس کر کے
نہیں پروان کر سکداں گزارش ایہہ سزا دانگوں

غیر تاں سبھ جانڈے نے رشتیاں نوں کیہ پتے
سوں رہیاں جاں جاگدا ہاں گھردیاں نوں کیہ پتے

دین وچ وشواس رکھدے سوچدے نہ لین لئی
راز ہے ایہہ دوستی دا دشمنان نوں کیہ پتے

تنگیاں چوں رات دن اوہ لنگھدے نے کس طرحاں
کنج ہندے نے گزارے سردیاں نوں کیہ پتے

میگھ عرشیں بن بکھارت فرض پالن اپنے
کون ڈبا کون تریا؟ ورھدیاں نوں کیہ پتے

سی کسے دا پت بھائی جاں کسے دا سی سہاگ
بے بسی ایوں ماردی وی قاتلاں نوں کیہ پتے

چھٹ گئی انگل سے دی آدمی انجان توں
 رہ گیا تنہا وچارا وقت دے تر جان توں

سوچ نگھری اوس دی تاں ہو گیا بونا جیہا
 رہ گیا سکھنا جیہا ہی آدمی دے مان توں

ادہ جڑھاں والی نظر دے نال شاخاں ویکھدا
 اس لئی پتے ناواقف اوس دی پہچان توں

تھکدی پھردی جوانی موڈھیاں توں جوش وچ
 پر وداع ہوئی جدوں رہ جاونا بن تان توں

رکھ وانگوں جو کسے لئی چھاں کدے بنیا نہیں
کیہ کھڑا اس آدمی نوں آدمی اکھوان توں

اولا شوق ہے ساڈا اساں شنگارنا اس نون
 وگاڑو موت کيہ ساڈا اساں لکارنا اس نون

کنارہ دور میرا ہم سفر پر تھک گیا لگدی
 سہارا تینکے دا بن کے اساں نے تارنا اس نون

کدے ہنکار نے جے سر اٹھاون دا جتن کیتا
 تاں پی کے نمرتا دے جام پھر ونگارنا اس نون

ہجر دی دھپ اندر اوہ وی شاید سڑ رہے ہونے
 اساں نے میگھ وانگنوں کلپنا وچ ٹھارنا اس نون

دوا جے مرض میری دی کدی اوہ ہو سکی ثابت
اساں مرشد پیارا جان کے پھر دھارنا اس نوں

بے وفا نوں پر کھنا میں باوفا دے وانگراں
میں نبھاؤنا عشق انھی آستھا دے وانگراں

سمجھیا سی مینوں شاید اس شرابی دی طلب
پر نہیں منظور نبھنا بے وفا دے وانگراں

اپنے ہی گھر چ میں محسوسداں اے داں کدے
رہ رہیاں ہوواں جویں اک لاپتا دے وانگراں

عشق وچ شرطاں نہیں منظور مینوں اس لئی
میں نہیں ہونا مخاطب التجا دے وانگراں

مومنوں نوں نیڑیوں جد دیکھیا تاں سوچیا
زندگی بہتر ہے جینی کافراں دے وانگراں

پیار دے چائن بنا بے نور ہندی جا رہی
زندگی رسمی جیہا دستور ہندی جا رہی

آپھردی سوچ دا انجام ہے ہن زندگی
بھائی چارک سانجھ توں ہے دور ہندی جا رہی

بوء جیہی ہے ماردی دم توڑدی ہر مانتا
جیوں کھڑوتے پانیاں دا بور ہندی جا رہی

کوئی تاں ہونی وجہ بے آس ہے جو اس طرحاں؟
جند کیوں لاچار تے مجبور ہندی جا رہی!

علم توں خالی صحیح اوہ نرتکی پر پھیر وی
حسن دے ہی آسرے مشہور ہندی جا رہی

پراں ورگا کوئی پھرنا کدے پھریا نہیں ہونا
انھے جاں ناں پرندے دا کدے سنیا نہیں ہونا!

ہرایا بے خودی نے اوس نوں ہے اس طرحاں ہونا
کہ مڑ کے چاہندیاں وی ہوش وچ آیا نہیں ہونا

بڑا مایوس پھر وی کھولھدا گھنڈی نہیں دل دی
کدے شاید کسے دے ساہمنے رویا نہیں ہونا

کنارے تے کھڑا لہراں دے جیہڑا شور توں ڈردا
سمندر کیہ ندی وچ وی کدے وڑیا نہیں ہونا

شکایت تے گلہ کردا کہ کوئی وی نہیں اسدا
کسے دا آپ ہی لگدا کدے بنیا نہیں ہونا

کسے نوں لوڑ نہیں میری نہ مینوں بھالدا کوئی
 نہیں ہاں اجنبی لیکن نہیں پہچاندا کوئی!

چنیرے پھیلداں نس دن مہکدے موسماں وانگوں
 نظارہ ہاں بہاراں دا نہیں پر ماندا کوئی!

دنے کیوں سوں رہے لوکی؟ بڑا حیران اس گلوں
 ایہہ نیندر کس طرحاں دی ہے نہ جاپے جاگدا کوئی

بدلدا ہے سماں جد بدلے حالات وی لیکن
 آوارہ گرد موسم نوں کیوں نہیں بدلدا کوئی!

کدے چنگے پئے آکھن کدے آکھن برے سانوں
اسیں ہاں دکھرے اکثر نہیں ایہہ سمجھدا کوئی!

ہے عجب ہی سخش اوہ ہووے بھارت جس طرحاں!
پیار وی اس واسطے ہووے تجارت جس طرحاں

فاصلہ بھاؤندا نہیں پر نیڑ توں وی ڈر رہیاں
حسرتاں وچ سلگ تردی ہے حرارت جس طرحاں!

فرض میرا کہہ رہیا سی پونجھ اس دے اتھرو
سمجھیا سی پر اوہناں اس نوں شرارت جس طرحاں

یوگتا دی ہن قدر کوئی نہیں ہے ویکھدا
پرکھدے ہر تھاں ہی سکے ہن لیاقت جس طرحاں

ہر بشر دی ہے نظر پرواس دے ول اج کل
دیش وچ رہنا نہیں لگدا مناسب جس طرحاں

ندی رکھ کھیت جنگل پریتاں ورگے بڑے منظر
مگر پھر وی کتے صحرا جیہا ہے ذہن دے اندر

بڑے نے خوبصورت پر نہیں بھاؤندے نرے چہرے
دلاں نوں پوجداں اس واسطے کہ من ہی نے مندر

خدا میرا مسیتاں مندریں توں دور ہے وسدا
جیہدا احساس تے انوبھو بڑا ہی جاپدا سندر!

دکھاوا ہی دکھاوا ہے ایہناں دے کول مذہباں دا
ایہہ بگلے بھگت نے سارے چھپا کے رکھدے نجنجر

وسیعے واسطے میں گھر بناواں جانده ہونے
کہ ملنا آخری دو گز زمیں دا ہی کتے کھنڈر

ارادے نیک سی جاں بد اوہناں نوں سی پتہ اس دا
 بیگانے جاں اوہ اپنے نے گھراں نوں سی پتہ اس دا

پتہ ہوندا اگر وشواس نہ کردے اوہناں اتے
 کدھر جاندا ہے رستہ رہراں نوں سی پتہ اس دا

چلاکی سمجھدا ہويا وچارا اڑ نہیں سکيا
 اوہناں نہ مار دینا بے زباں نوں سی پتہ اس دا

سنى بالکل نہیں دل دی اسان نے من اویر جتيا
 لہو نے خولنا بے شک تئاں نوں سی پتہ اس دا

سفر لما صحیح پر حوصلہ تاں من سچ ہی ہندا
اڈاری بھرن توں پہلاں پراں نوں سی پتہ اس دا

خریدے کس طرحاں جاندے تے مالک و بچدے کس نوں؟
مکاری کون کردا چاکراں نوں سی پتہ اس دا

نگر وچ رات ویلے وی کئی سن جاگدے رہندے
ادہ چوراں وانگ آؤندے سی دراں نوں سی پتہ اس دا

یا ترا کردی سدا جیوں روشنی ہاں ویکھدا
زندگی بھر زندگی نوں بدلی ہاں ویکھدا!

بھالدا ساری عمر ہی میں رہیا جس شخص نوں
من بچ ہی ہن اپنے اوہ آدمی ہاں ویکھدا

ہار جاندے میرے کولوں جان لیوا حادثے
بے خبر جد موت توں میں زندگی ہاں ویکھدا

ناچ ویکھاں جد کدے میں نرتکی ول جھاک کے
شوخیوں پچھے لکی سنجیدگی ہاں ویکھدا

ہر مکاری ایرکھاتے جھوٹھ دا پتلا دسے
بانیاں اندر لکی جد ناگنی ہاں ویکھدا

بڑا سنا جیہا دسدا پیا ایہہ نگر کیوں ہے؟
 لپاری بے بسی تے ایہہ نراشا اس قدر کیوں ہے؟

شروع کیتا سی بچپن توں اے ملیا نہیں پینڈا
 بڑا ہی مشکلاں بھریا اساڈا ایہہ سفر کیوں ہے؟

اے ہاں سوچدا گھر وی بناواں گا کسے دن نوں
 تیں پر اوس اتے ہن توں ہی رکھی نظر کیوں ہے؟

اساں نوں دس رہیا بے چین تے بے صبر ایہہ بوہا
 اخیرى دستکال لئی ترسدا اپنا ایہہ در کیوں ہے؟

بڑا ہی سمیرا اس نوں مگر اوتھے دا اوتھے ہاں
عقیدت نال کردا ہاں عبادت بے اثر کیوں ہے؟

محبت دا صلہ نفرت نہیں ہوندا اویں لگدی
ادھے اندر سار تھ ہی سار تھ ہے مگر کیوں ہے؟

رلدے کھلدے ڈنگ ٹپاون کتھے جان وچارے لوک!
 کجھ کو عیش عیاشی کردے بہتے تھوڑاں مارے لوک

لٹن کھوون دھوکھا دیون رات دنے جو لوکاں نوں
 پھر کیوں یارو لوکاں اندر جاندے اوہ ستکارے لوک؟

آؤندا نہیں وشواس کسے تے پہن مکھوٹے رکھے نے
 ہر گل تے ہی سوہاں کھائی جاندے بے اعتبارے لوک

ذات کسے دی اس منڈی وچ کوئی بھلا کیوں پچھے گا؟
 گاہک آؤن توں پہلاں پہلاں جاندے نے شنگارے لوک!

اڑ چکا ہے یار بھروسہ پھر وی ورلے ٹاویں نے
چٹے وستر پہنن والے میلے نہیںوں سارے لوک

کومل پھلاں ورگے ہردے چہرے تول ہی دس پیندے
من موہ لیندے جد وی ملدے سندر تے سچیارے لوک

چنگے لگدے سبھ نوں ہی ہمدرد دلاں دے مالک پر
تد انوبھوتی فطرت والے لگن ودھ پیارے لوک!

اڑن اتے روک لا سکدا نہیں
جال کوئی میں وچھا سکدا نہیں

آتما مجبور مینوں کر رہی
میں زمیروں الٹ جا سکدا نہیں

دبے کچلے لوک میرے اپنے
میں اوہناں توں دور جا سکدا نہیں

روشنی پرتیک ہندی علم دی
دیپ جگدے میں بجھا سکدا نہیں

زندگی وچ میں کمائی ہے غزل
ایس پونجی نوں گوا سکدا نہیں

بنا کے تاریاں دا قافلہ چڑھنا اخیرى يار
ہنیرے نال جد وی ٹھانیاں لڑنا اخیرى يار

جدوں رہنا نہیں اس آستھا وچ دم تاں لوکاں نے
ورودھی سوچ دے نہ قدرتی کھڑھنا اخیرى يار

کدوں تک میٹ اکھاں بھید چالے ترسکاں گے ایوں؟
ستارہ ذہن دے وچ لازمی جڑنا اخیرى يار

سماں تاں ہے ندی دا ویک جاں وگدی ہوا وانگوں
نہیں اس واسطے میں ایس نوں پھڑنا اخیرى يار

ہے میری آتما الفاظ میرے جو نہیں مرنے
نکارا جسم ہی ہے اگن وچ سڑنا اخیری یار

خوشی نوں بھالیا میں وی مگر ہن غم جج جیندا ہاں
 نہیں ہے شوق مینوں پین دا پر روز پیندا ہاں

کسے نوں میں نہیں دسنا میں اس نوں راز ہی رکھنا
 میں مریا تاں بڑی واری مگر حالے وی جیندا ہاں!

جو ٹٹے خواب اوہ نینی رڑکدے رات بھر رہندے
 گزردی جاگدے رینا میں عمراں دا انیندا ہاں

مرا غم اس لئی میرا کہ میں ہی جانداں اس نوں
 تہانوں کیہ پتہ میں کس طرحاں زخماں نوں سیندا ہاں

وداع ہر روز کرداں یاد دے آنگن چ آئیاں نوں
 نہیں سردا اخیرى بھلنا پیندا جدائیاں نوں

مناں جے ڈھاؤ سوچاں توں اگر ہے سرخرو ہونا
 چلو اک وقت ہی اکو تیاگی جا برائیاں نوں

چنے آپے مگر ہن جس طرحاں پچھتا رہے ہوں
 بلی دے بکرے بن کے نہ کوسو ہن قصائیاں نوں

نہیں اوہ جانڈے پنڈاں چ وی ہن شہر ہے وسدا
 اوہ بھولے لوک ہی سمجھن اے تک وی گرائیاں نوں

نہیں گن کوئی پر بے اوگناں توں مکت ہونا تاں
خیالاں وچ توں رکھنا سدا ہی اونٹائیاں نوں

ستاوے ڈھڈ دی بھکھ وی مگر کئی پیار دے بھکھے
پر ایا دکھ نہیں سننا تاں کرنا کیہ کمائیاں نوں؟

کہاؤں واسطے دھرمی اوہ بانے بدلے رہندے
 ارادے پر معصوماں نوں اوہناں دے کتلدے رہندے!

کتے باہر نہیں ایہہ وس رہے نے ساڈے ہی اندر
 اینکاں جھوٹھ چوری وانگراں ایہہ بولدے رہندے

بدل جانڈے سمے دے نال جو اکثر سکھی دیکھے
 اوہی پچھتاندوے آخر سماں جو ٹالدے رہندے

مداری راجنیتی نے بنائے اس قدر دیکھو
 تماشے واسطے باندر نوں نت ٹولدے رہندے

نہیں پہچان سکدے اپنی صورت کدے جیہڑے
ہمیشہ دجیاں دے عیب ہی اوہ چھانڈے رہندے

برا سننا برا کہنا برائی دیکھنی ماڑی
برا جو میجدے اندر برا ہی بھوگدے رہندے

علم چہرے پہچان دا چلو ایہہ ٹھیک ہووے گا
مگر ہن دیکھنو شیشہ ہی اوہ سنکوچدے رہندے

ہمیشہ بھوگنا پیندا اخیرى کرم بندے نوں
خوشی لئی ترسدے دیکھے برا جو سوچدے رہندے

سزا بھگتن لئی ہے آتما میری بڑی کالھی
کرو ثابت گناہ میرا جو مینوں کوسدے رہندے

کوئی دوست نہیں ملدا اوہناں نوں زندگی اندر
ساتھ واسطے جو ساتھ ہر دم بھال دے رہندے

بھروسے نال جو لوکی سفر وچ تر نہیں سکدے
مسافر اس طرحاں دے ہی ہمیشہ بھٹکدے رہندے

بڑے ہی بھٹکدے ہاں در بدر رہبر نہیں ملدا
مکاناں دے ہاں واسی کیوں اساں نوں گھر نہیں ملدا؟

بتھیرے لوک ملدے انج تاں اس شہر دے اندر
مگر جو حال سمجھے دل دا اوہ دلبر نہیں ملدا

مرے وی درد نوں دو چار اکھر دے سکے شاید
بڑی واری گیا ہاں پر سخوڑ گھر نہیں ملدا!

دلاں دا راز تاں ہے سانجھ رکھیا کاغذاں نے پر
سنییا بھیجے لئی کوئی ناما بر نہیں ملدا

بجھارت وانگ ہے اوہ آدمی آخر کراں تاں کی؟
کویں پرکھاں پچھانا اوس نوں اوسر نہیں ملدا!

جدھر وی جاندا ساں اوہ سائے میرے سنگ جاندے سی
تے اس دے بول میرے جذبیاں نوں رنگ جاندے سی

جدوں منزل سی اوہ میری سفر دن رات کردا ساں
کدے تھکا نہیں ساں پیر بھائیں ہمبھ جاندے سی

ہرائی موت میں آخر کدے ٹٹا نہیں ٹٹ کے
اوہ تیرے حادثے ہی سوچ میری جھمب جاندے سی

نصیحت سی ادوں کہ رمبا منڈا چنڈ کے رکھو
تے کوڑے ماپیاں دے بول روح نوں چنڈ جاندے سی

دپاسی لوڑ سی سبھ دے لئی سہیوگ اس ویلے
ایہناں لوڑاں بہانے دن خوشی نہ لنگھ جانڈے سی

ڈراون ڈردیاں نوں جو اوہ ہندے آدمی بزدل
ایہہ سبھ کجھ جانڈے ہوئے وی لوکی کب جانڈے سی

کہانی چھیڑ کے ذاتاں جماعتاں دی نویں ہر روز
اوہ بن کے ناگ ساڈی ایکتا نوں ڈنگ جانڈے سی

بڑا خاموش تے بے چین اوہ دسدا پیا ہے
جویں ناسور دل وچ اوس دے رسدا پیا ہے!

بڑا ہی بے خبر بیلاگ لگدا اوہ جویں کوئی
خیالاں دے صفحے تے داستاں لکھدا پیا ہے

کسے دستک ہے دتی جاں بھلیکھا ہے مرے من دا؟
اداسی رات دے بوہے تے ایداں جاپیا ہے

سنائی داستاں دل دی جدوں دی قلم اپنی نوں
ہمیشہ کاغذاں وچ درد اس نے سانجھیا ہے!

ہجر دے رنگ جد شداں چ بھر تصویر واہی
ادوں توں نام اس تصویر دا کوتا پیا ہے!

اس طرحاں اوہ پردیاں چوں دیکھدی ہندی سی یار
میںوں جیکن اپنا ہی سمجھدی ہندی سی یار

بے زباں نظراں ہی رہیاں ملدیاں بن بولیاں
گل اپنی ہی دلاں نوں جوڑدی ہندی سی یار

پیار دے وچ جسم شامل ہون دینا ہی نہیں
رکیاں وچ اس طرحاں اوہ آکھدی ہندی سی یار

کٹھیاں نوں توڑ کے نہ وگن دتا سوچ نے
کھولدی انج میرے اندر وی ندی ہندی سی یار

بھولیاں معصوم راتاں دی گلی وچ آن کے
سپنیاں دے نال کوئی کھیڈی ہندی سی یار

اوہ پرانا وقت سی پابندھیاں دی قید وچ
ضبط میرا اس لئی اوہ پرکھدی ہندی سی یار

اس کڑی دا نام کیہ تے کون سی؟ نہ پچھنا
اوہ کڑی بے نام اندر ہی کتے ہندی سی یار !

جو پچھانے درد اکھاں دی نئی چوں آدمی
پیار ونڈے اوہ سدا دل دی زمیں چوں آدمی!

دو گلے کردار دی بدنیت توں ہاں ڈر رہیا
ڈھونڈاں انسان دی میں سادگی چوں آدمی

غمزدا حالات کردے رون ہاکی زندگی
ٹٹ جاندا لنگھدا جو وی عنی چوں آدمی

روز لڑدا ہے وچارا لوڑاں تھوڑاں نال پھر
سرخرو ہووے کویں گھر دی کمی چوں آدمی؟

یاد کیتا میں نہیں مڑ کے کدے وی اوس نوں
ہو گیا خارج جو میری زندگی چوں آدمی

نہ کسے دا مزب نہ میں ذات نوں ہاں ویکھدا
میں ہمیشہ لبھدا ہاں آدمی چوں آدمی

دبے کچلے لوک میرے اپنے
میں اوہناں توں دور جا سکدا نہیں

ترپے خواہاں مگر گھر دے رہے نہ گھاٹ دے
اس تراخہ دا خوبصورت حادثہ ہے زندگی

کھلاری چوگ سی جاں ورتیا ہتھیار کوئی ہور
پرندا کس طرحاں مریا؟ تہانوں جانکاری ہے

کسے دستک ہے دتی جاں بھلیکھا میرے ہی من دا
اداسی رات وچ بوہے تے اے داں جاپیا ہے!

ہجر دے رنگ جد شہاں چ بھر تصویر واہی
ادوں توں نام اس تصویر دا کوتا پیا ہے!

سنائی داستاں دل دی جدوں دی قلم نوں میں
ہمیشہ کاغذاں وچ درد اس نے سانجھیا ہے!

کیوں کوں لگے شعر؟ پئی نہ کلیجے دھو؟ دیکھی پنجابی غزل؟ بھرے نہ پوناں وچ
رنگ تے ہوئی نہ ہواواں نال گفتگو؟ کیتی نہ فضا وچ گل کاری؟
جی ایہہ گرنام گل دا کلام ہے | اسدے قلم دی کاغذ نال گفتگو |
ایہناں شعراں وچ غزل دے اوہہ سینٹھاں (65) گناں وچوں کجھ گن ہن
جنہاں دی تسی ہر غزل گو کولوں توقع رکھدے ہو | جویں تن اکھری ٹکڑیاں دا
اچارن اجو کے جیون دے سروکار اسدھارن تے سدھارن وشے وچاراں دی
نویں ڈھنگ نال پیشکاری مہاورا بندی بحر دی روانی سنگیتکتا اتے شعر کہن دا
انداز | مرحبا! "رب بری نظر توں باچائے |"

ندیم پرمار

برنی بیسی کینیڈا

001 604 298 2920

